

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 705/2023
13.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због противправног дела које је у закону одређено као кривично дело насиље у породици из члана 194.став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА—адвоката Марка Пушице и Ђорђа Шекуларца, поднетом против правноснажних решења Другог основног суда у Београду К.бр.1303/22 од 23.12.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.94/23 од 05.04.2023. године, у седници већа одржаној дана 13.07.2023. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА—адвоката Марка Пушице и Ђорђа Шекуларца, поднет против правноснажних решења Другог основног суда у Београду К.бр.1303/22 од 23.12.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр.94/23 од 05.04.2023. године.

Образложење

Решењем Другог основног суда у Београду К.бр.1303/22 од 23.12.2022. године, према окривљеном АА је, због тога што је у стању неурачунљивости извршио противправно дело које је у закону одређено као кривично дело насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, изречена мера безнедности обавезног психијатријског лечења и чувања у здравственој установи.

Истим решењем, окривљени је ослобођен од дужности да накнади суду трошкове и паушал кривичног поступка.

Решењем Вишег суда у Београду Кж1 бр.94/23 од 05.04.2023. године, одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Пушице, изјављена дана 14.01.2023. године и жалба браниоца окривљеног, адвоката Ђорђа Шекуларца, изјављена дана 10.01.2023. године, па је потврђено решење Другог основног суда у Београду К.бр.1303/22 од 23.12.2022. године.

Против наведених правоснажних решења, захтев за заштиту законитости су поднели браниоци окривљеног АА—адвокати Марко Пушица и Ђорђе Шекуларац, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине побијана решења, тако што ће окривљеном АА изрећи меру безбедности обавезног психијатријског лечења на слободи или да укине наведена решења и списе предмета врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоци окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истичу да се првостепено решење заснива на доказу на којем се по закону није могло засновати и то на извештају о интервенцији ПС Вождовац од 04.10.2022. године. Свој став браниоци образлажу тиме да је наведени извештај имао само оперативно-технички карактер те да самим тим није могао бити изведен као доказ у кривичном поступку, односно да се ради о управно-полицијском акту којим се не могу потврдити одлучне чињенице у вези са предметним противправним делом које је у закону прописано као кривично дело из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ.

Овакве наводе бранилаца окривљеног, Врховни суд је оценио неоснованим. Ово из разлога што извештај о интервенцији ПС Вождовац од 04.10.2022. године, сам по себи, није апсолутно незаконит доказ, јер се не ради о записнику о обавештењима прикупљеним од грађана. Супротно наводима захтева за заштиту законитости, извештај о интервенцији ПС Вождовац је суд користио искључиво као доказ чињенице да је полиција била позвана на лице места и констатације о поступању по том позиву. У том смислу, и на начин како је суд користио тај доказ, не ради се о доказу који би по начину прибављања и садржају био незаконит доказ.

У осталом делу захтева, указујући на повреду одредбе члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац оспорава утврђено чињенично стање и полемише са чињеницама утврђеним у правноснажним одлукама у односу на врсту изречене мере безбедности, на тај начин што указује да нису испуњени услови из члана 81. ЗКП, обзиром на обавезу суда да оцени постојање услова предвиђених том одредбом. Указивање на погрешно оцењене услове за примену наведене одредбе, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама, не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, није упуштао.

Због свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је одбијен као неоснован.

**Записничар-саветник,
Немања Симићевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић